SECRETUL AERULUI

MISTERUL AERULUI

——————— de ———————

Herbert Wulfner

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 06

CUPRINS

PREFAŢĂ..3
I. ÎN »VESTUL SĂLBATIC«..5
II. PROFESORUL PERCY..11
III. O NOAPTE ÎN MUNŢI..15
IV. CĂLĂTORIA INFERNALĂ PRIN AER..............................20

PREFAŢĂ

Percy Stuart, un tânăr american foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric-Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecăreia din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a şasea:

»De câtva timp s-au comis multe omoruri misterioase în Dakota de Sud[1].

Corpurile celor ucişi s-au găsit mai ales pe vârfurile munţilor Black Hills, unde e foarte greu de urcat pe jos.

„Trebuie ca Percy Stuart să clarifice acest mister şi să facă inofensiv pe fiorosul asasin, în cazul că există un asasin.”

1 Un ţinut în Statele Unite.

I. ÎN »VESTUL SĂLBATIC«

Un şuierat prelung şi strident anunţă pe locuitorii orăşelului Champerlin, că vaporul de curse »Vestul Sălbatic« intrase în port. Vaporul venea din portul Ohama, pe fluviul Missouri.

La debarcader se adunase aproape întreaga populaţie a micului orăşel, întrucât sosirea vaporului era un eveniment rar. Mai fiecare din locuitori aştepta cu nerăbdare să afle noutăţi asupra celor ce se petrec în lumea largă.

Cum nu exista o linie ferată care să facă legătura oraşelor mari din Statele Unite cu micul orăşel Champerlin izolat în munţi, vaporul de curse era singurul mijloc pentru aducerea poştei şi a mărfurilor necesare locuitorilor.

Orăşelul Champerlin, aşezat pe malurile fluviului Missouri, era cel mai îndepărtat colţ de civilizaţie, întrucât dincolo de munţii stâncoşi Black Hills, la poalele cărora se găsea orăşelul, în ţinuturile locuite de triburile indiene, nu pătrunsese încă niciun pic de civilizaţie.

Un grup numeros de hamali, mai toţi indieni şi negri, descărcau mărfurile de pe vapor. Căpitanul vaporului striga la hamali, care descărcau agale, gemând sub poverile grele şi asudând sub arşiţa cumplită a soarelui. Într-un sfert de oră, totul trebuia să fie gata, căci vaporul urma să-şi continue cursa în partea de sus a fluviului.

Deodată, mulţimea adunată pe chei îşi aţinti privirile uimite spre vapor, căci cobora o persoană străină.

Un pasager!

Aceasta însemna un mare şi rar eveniment pentru Champerlin.

Vapoarele de pe Missouri transportau mărfuri, pachete şi poştă, dar numai arareori se rătăcea pe bordul lor şi câte un pasager.

Bărbatul care trecea acum pe puntea ce lega bordul vaporului cu debarcaderul era fără îndoiala un străin. O dovedea ţinuta şi înfăţişarea lui neobişnuită.

Ba mai mult: acest om nu părea să fie din vreunul din statele americane, ci de undeva de departe, de pe vreun alt

continent;

Mulţimea de pe chei îl privi cu o mirare crescândă şi surâzând de înfăţişarea exterioară a necunoscutului.

Era un bărbat de statură mică, cu barba căruntă şi nu prea îngrijită, purtând pe nas o pereche de ochelari negri, ca să-i apere ochii de razele soarelui. Avea pantaloni prea largi şi o redingotă lungă şi neagră, deci un costum necunoscut locuitorilor din Dakota de Sud. În mâna stângă ţinea o valiză, în cea dreaptă o plasă de prins fluturi, iar de şoldul stâng îi atârna o cutie pentru strângerea plantelor exotice.

»Hello, Jim!« strigă un indigen din rândurile mulţimii, care ca şi toţi ceilalţi era numai în pantaloni şi cămaşă. »Ce specimen de om o mai fi şi ăsta?«

— »Nu pot să-ţi spun, Joe; n-am văzut aşa ceva în viaţa mea. Pare să fie un scamator, ca acela care a fost acum doi ani pe la noi şi ţi-a scos ţie monede din nas!«

— »By Jove, Jim, aşa e! Dar iată că vine direct spre noi. Hello, străinule, cu ce te pot servi?«

Impresionat de curiozitatea pe care o stârnise, străinul se înclină, îşi scoase pălăria sa cu boruri largi şi întrebă:

— »Scuzaţi, vă rog, există vreun hotel aici în Champerlin?«

— »Cum să nu, Sir, este hotelul »La bivolul alb« răspunse Joe.

— »Minunat! Dar e departe până acolo? Am de gând să rămân câteva zile la Champerlin şi aş vrea să am o locuinţă confortabilă!«

— »Vedeţi pe omul acela cu barbă roşie?« întrebă Joe. »E proprietarul hotelului »La bivolul alb«. Se numeşte Grower Mac Duff şi e în acelaşi timp şi »şeriful« din Champerlin«.

— »Atunci, mă voi adresa lui!« răspunde străinul, care salută încă odată politicos şi se îndreptă spre roşcovan.

— »Mi s-a spus chiar acum, că sunteţi proprietarul hotelului »La bivolul alb«. Pot avea pentru câtva timp o cameră la acest hotel? Plătesc un preţ bun şi dacă doriţi achit totul înainte«.

Aceste câteva cuvinte făcură o foarte bună impresie asupra hotelierului, un bărbat înalt şi uscăţiv, cu barba lungă şi roşie, care se grăbi să ia valiza din mâna străinului.

— »Poftiţi cu mine, Sir!« spuse el. »În trei minute suntem la hotelul meu. Vă pot servi cu tot ce doriţi. Vi s-a spus poate numele meu, sunt şeriful Mac Duff. Cum vă numiţi, Sir?«

— »Numele meu e Teophil Percy, profesor la Paris, cavaler al legiunii de onoare, membru corespondent al academiilor de ştiinţe din Paris, Viena, Leningrad şi Barcelona şi autorul renumitului volum asupra »Originii vertebratelor«.

Roşcovanul se opri şi izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— »Şi ce căutaţi aici, în Champerlin?« întrebă el. »Nu se prea găsesc raţe prin partea locului. Mi se pare că aţi venit degeaba!«

— »Raţe!« exclamă profesorul cărunt, ridicându-şi mâinile spre cer, aşa că umbrela îi căzu de sub subţioara stângă. »Raţe! Dar, dragul meu, îţi închipui oare că ştiinţa, care formează specialitatea mea, are vreo legătură cu raţele?

Mă ocup numai cu studiul insectelor. Scopul vieţii mele este să studiez multiplele varietăţi de insecte de pe suprafaţa pământului şi să le descriu.

Din sursă foarte sigură am aflat că în apropierea orăşelului Champerlin, în prăpăstiile munţilor Black Hills, trăieşte un animal care are coloana vertebrală formată din 14 inele în loc de 11, cum au celelalte vertebrate.

Înţelegi deci, dragul meu, că e de o deosebită importanţă pentru ştiinţă ca să descopăr această specie rară. De aceea, m-am îmbarcat acum trei săptămâni în portul Cherbourg, călătorind fără întrerupere până la Ohama, iar de acolo am luat vaporul pe fluviul Missouri, până aici!«

Roşcovanul ridică din umeri cu indiferenţă.

Căpătase impresia că acest profesor Teophil Percy nu prea era în toate minţile. Renunţă deci să-i mai pună întrebări.

Profesorul din Paris continuă conversaţia, cu multă însufleţire.

— »Aşadar, d-ta eşti şeriful din Champerlin!«

— »Yes, Sir!«

— »E, desigur, o funcţie grea şi cu mare răspundere?«

— »Câteodată, Sir!«

— »În calitate de şerif, eşti obligat să veghezi ca legile să fie respectate, nu-i aşa? Şi desigur că ai mult de lucru pe aici cu criminalii?«

— »Da, din când în când, Sir«.

— »În cazul acesta, aş vrea să-ţi pun o întrebare care m-a preocupat mult în ultimele zile pe bordul vaporului »Vestul

Sălbatec«. De răspunsul d-tale, mister Duff, depinde dacă voi putea întreprinde cercetările mele în munţii Black Hills, cu liniştea necesară unor serioase studii ştiinţifice!«

— »Ce doriţi să aflaţi, Sir?« întrebă şeriful din Champerlin, oprindu-se.

Prin ochelarii săi negri, profesorul se uită atent în ochii însoţitorului său. Avea nişte ochi foarte curioşi, cum nu mai văzuse până atunci.

Până acum, şeriful evitase să privească drept în faţă pe străin.

În timp convorbirii cu el, privise numai în lături, coborându-şi mereu pleoapele.

Acum însă, pleoapele se ridicară, iar privirea roşcovanului se aţinti fixă şi nemişcată. În ochi, îi luci o rază bizară.

— »Mi s-a spus pe bordul vaporului«, continuă profesorul, »că în munţii Black Hills domneşte în ultimul timp foarte multă nesiguranţă.

Mi s-a povestit că, pe vârful stâncilor de pe Black Hills, s-au descoperit cadavrele unor oameni, care cu câteva zile, ba chiar cu câteva ore mai înainte, erau vii şi sănătoşi.

Aş vrea să aflu de la d-ta, mister Duff, dacă aceste zvonuri sunt sau nu întemeiate. Îţi poţi lesne închipui că nu mi-ar fi deloc plăcut să fiu atacat şi omorât pe timpul când mă voi ocupa de studiile mele. Ce s-ar face atunci cu volumul al patrulea asupra »Originii vertebratelor?«

— »Well«, răspunse şeriful, continuându-şi drumul. »E adevărat că pe aici s-au întâmplat astfel de cazuri, dar nu cred că e vorba de omoruri comise de oameni!«

— »Nu crezi, dragul meu!« exclamă profesorul. »Dar bine, cum îţi explici atunci misterul cadavrelor descoperite pe vârfurile ascuţite ale munţilor?«

— »Vă voi răspunde numaidecât. Niciunul din aceste cadavre n-avea răni care să fi fost făcute de mâna unui om.

Cadavrele au fost aruncate din aer şi s-au sfărâmat de stânci!«

— »Din aer!? exclamă profesorul, uitându-se uimit spre cer, ca şi cum ar fi aşteptat ca tocmai atunci să cadă un cadavru din aer. »Din aer spui, dragul meu?«

— »Da, fără nicio îndoială, numai din aer. Şi de aceea există o singură cale pentru clarificarea acestor cazuri misterioase.

Problema vă va interesa deosebit de mult. Şi pe dv., domnule profesor!«

— »Dar de ce ne-ar interesa atât de mult?«

— »Fiindcă e în strânsă legătură cu un animal, pe care ştiinţa nu-l cunoaşte încă până astăzi.

Sunt ferm convins că nenorociţii, ale căror cadavre au fost găsite oribil mutilate pe stâncile munţilor, au fost răpiţi de o uriaşă pasăre de pradă, necunoscută în regiunea noastră. Pasărea a zburat cu victimele sale în gheare până pe deasupra vârfurilor înalte ale munţilor, lăsând apoi să cadă corpurile de la înălţime.

Nu e vorba de un singur caz izolat, ci de mai multe cazuri identice!

Dar, iată că am ajuns la hotelul meu, intraţi, vă rog, Sir!«

II. PROFESORUL PERCY

Hotelul »La bivolul alb« era o clădire frumoasă cu un singur etaj, situată în apropierea fluviului.

În pragul hotelului apăru o fată tânără, de vreo 18 ani, care ieşi în calea lui Grower Mac Duff, luându-i valiza din mână. Tânăra era o brunetă zveltă şi suplă, cu un păr negru şi buclat, care îi cădea în plete lungi pe umeri.

În acelaşi timp, îşi făcu apariţia din curte, un servitor tânăr, care se grăbi să ia valiza din mâna fetei.

Teophil Percy se uită atent şi cu bunăvoinţă la tânărul servitor, care se părea că-l interesează deosebit de mult.

Era într-adevăr un băiat foarte frumos, de statură mijlocie, dar spătos, cu ochii albaştri şi cu trăsăturile feţei exprimând sinceritate şi suflet bun.

— »Daisy!« spuse şeriful din Champerlin fiicei sale. »Condu pe acest gentleman sus, la etaj. Va locui câtva timp la noi. Tu, Fred, du valiza sus!«

»Doriţi poate să serviţi masa în camera dv., Sir?« se adresă apoi şeriful savantului francez. »Sper că veţi fi mulţumit de bucătăria noastră. De când a murit mama lui Daisy, acum trei ani« — vocea şerifului tremură şi ochii lui priviră iarăşi fix şi bizar — »fiica mea conduce întreaga gospodărie. Şi eu sunt foarte mulţumit de ea! Du-te, Daisy! La revedere, Sir!«

— »La revedere!« răspunse profesorul, înclinându-se adânc şi urmând apoi pe tânăra fata, care îl conducea.

— »Minunată încăpere!« exclamă profesorul după ce intră în cameră, admirând mobilierul simplu din lemn de stejar, care era aranjat cu un deosebit gust. »Voi locui aici ca într-un paradis! Şi ce perspectivă frumoasă! Ferestrele dau spre fluviu, iar de pe balcon se văd munţii Black Hills, obiectul cercetărilor mele!

»Ah, dragă domnişoară,« continuă profesorul, aşezându-şi pe un scaun umbrela şi plasa de fluturi. »Trebuie să fii foarte fericită, că poţi trăi în această regiune minunată şi de un romantism sălbatic! Nu-i aşa, miss? Desigur că n-ai schimba acest ţinut cu niciunul din oraşele mari din lume?«

— »Stau aici«, răspunse cu indiferenţă frumoasa Daisy,

fiindcă n-am încotro. Tata are nevoie de mine şi nu-l pot lăsa singur!«

— »Fireşte, a spus-o chiar el singur! Şi sărmana d-tale mamă a murit acum trei ani? A fost, desigur, o femeie foarte cumsecade, căci tatăl d-tale pare s-o fi iubit tare mult!«

— »O iubea ca ochii din cap şi trăia numai pentru ea. De la moartea ei…«

În clipa aceasta, intră servitorul Fred cu valiza profesorului, aşa că fata amuţi.

— »Pot să vă aduc prânzul după o jumătate de oră, Sir?« întrebă Daisy.

Profesorul dădu din cap în semn de afirmare. Tânăra părăsi camera, salutând politicos, iar servitorul o urmă.

Profesorul din Paris părea să fie un om foarte curios, căci îl interesa orice şi voia să ştie toate. Abia părăsiseră cei doi tineri camera, că profesorul îşi şi lipi urechea de uşă, ascultând atent.

Auzi pe tineri sărutându-se şi dădu mulţumit din cap.

În acelaşi moment însă, profesorul tuşi, aşa că cei doi tineri fugiră ca nişte păsărele speriate.

În clipa următoare, profesorul încuie uşa cu cheia, trăgând şi zăvorul.

Apoi, trase perdelele celor trei ferestre ale camerei, dar în aşa fel ca să mai rămână destulă lumină. Pe urmă, barba falsă a pretinsului profesor Teophil Percy, ca şi peruca din capul său, zburară într-un colţ al camerei.

În mijlocul încăperii stătea acum Percy Stuart, zvelt şi frumos, cum era în realitate.

»Iată-mă ajuns!« îşi spuse el, aprinzându-şi o ţigară. Am sosit cu bine la Champerlin«.

Percy Stuart se instală apoi comod într-un scaun.

Fumând o ţigară, medită adânc.

Mister Grower Mac Duff, hotelier şi în acelaşi timp şerif la Champerlin, e fără îndoială un om tare curios. Ce ochi avea acest om! Şi ce ascuns părea să fie! Tocmai contrariul fiicei sale, care nu semăna deloc cu el. Era, ce-i drept, o fată foarte frumoasă.

Oare acest hotelier, care ajunsese şerif, fiindcă îşi câştigase încrederea concetăţenilor săi, nu era un criminal?

O ploaie de strigăte şi înjurături, ce se auzeau jos, treziră pe

Percy Stuart din meditaţia sa.

»Pare să fie o adevărată încăierare!« exclama tânărul american, punându-şi repede barba şi peruca.

Apoi ieşi pe coridor şi se uită în jos, pe scări.

Văzu că hotelierul ţinea cu mâna stângă pe servitorul Fred, pregătindu-se să-i aplice o lovitură cu mâna dreaptă.

Tânăra fată încerca zadarnic să potolească pe tatăl ei, spunându-i plângând:

— »Vino-ţi în fire, tată, numai eu sunt de vină! Iubesc pe Fred şi nu pot trăi fără de el!«.

— »Ticălosule, îndrăzneşti să-ţi ridici ochii până la fiica mea? Îţi închipui poate că voi consimţi să te căsătoreşti cu ea? Ştiu că ţi-ar conveni să te instalezi ca stăpân aici! Păzeşte-te de mine! Păzeşte-te, că de nu…«

În aceeaşi clipă însă, hotelierul se prăbuşi pe spate, căci tânărul servitor se eliberase cu o mişcare violentă.

— »E adevărat, şerifule din Champerlin« răspunse el, respirând cu greu. »E adevărat că ai avut milă de mine şi că mi-ai dat un serviciu când, flămând şi gol, am bătut la uşa d-tale. Cred însă că mi-am făcut datoria, muncind ca un rob pentru d-ta. Tot atât de adevărat e că iubesc pe Daisy şi că ea va deveni soţia mea, indiferent dacă consimţi sau nu. Nu-mi pasă că eşti şeriful din Champerlin şi cel mai bogat om din oraş, nu-mi pasă că ai strâns mai mulţi dolari decât nisipul mării! Pe noi doi nu ne vei putea despărţi. Nu-i aşa, Daisy?«

— »Niciodată, Fred, niciodată! Când mă vei chema, voi veni imediat la tine!«

— »All right, Daisy, gândeşte-te că mi-ai dat cuvântul, te voi chema! Iar d-ta, şerifule din Champerlin, rămâi să munceşti de acum singur. Eu nu mă voi pierde, am braţe sănătoase şi voi găsi de muncă în lumea largă! Rămâi cu bine, Sir!«

Servitorul plecă, trântind uşa. Apoi, Percy Stuart nu mai auzi nimic, căci şeriful se retrăsese într-o cameră, târând după el pe fiica sa.

»O mică scenă familiară«, îşi spuse râzând Percy Stuart, după ce se întoarse în camera sa. »Vechea poveste: părinţii nu vor ceea ce doresc copiii. Cred că ar fi mai bine să nu mă amestec. Îmi pare numai foarte rău că biata Daisy îmi va servi supa amestecată cu lacrimile ei!«

Dar după o oră, când frumoasa Daisy servi prânzul, Percy

Stuart nu mai observă nicio urmă de supărare pe faţa ei.

Bucătăria hotelului »La bivolul alb« fu o surpriză pentru Percy Stuart. Îi plăcu mai mult decât s-ar fi aşteptat.

III. O NOAPTE ÎN MUNŢI

În următoarele două zile, Percy Stuart deghizat, făcu mici excursii prin munţii Black Hills, care aveau o mare asemănare cu munţii stâncoşi din Sierra Nevada.

Când Percy Stuart trecea prin oraş, toată lumea râdea de el. Profesorul francez, cu plasa sa de fluturi şi cu umbrelă subţioară, făcea într-adevăr o impresie foarte comică.

»Un zăpăcit«, se spunea peste tot, »dar e inofensiv!«

Nimeni nu bănuia că sub masca profesorului francez se ascunde un om hotărât să demaşte pe criminalii care săvârşiseră misterioasele omoruri din munţi.

Percy Stuart nu punea nicio bază în cele ce-i spusese şeriful roşcovan.

Tânărul american urca acum o cărare prăpăstioasă, gândindu-se la curioasele asasinate.

Era absurd să se spună că o pasăre uriaşă răpeşte oameni şi că le da drumul să se prăbuşească pe vârful stâncilor. Ce fel de pasăre ar fi putut să facă aceasta? Nici chiar vulturii uriaşi din munţii Anzilor n-aveau atâta putere. Existau dovezi că vulturi uriaşi răpiseră copii mici, dar ca să răpească un om în toată firea nu se mai auzise.

Percy Stuart zâmbi. Spusele şerifului sunt poveşti!

Victimele n-aveau răni care să pară a fi făcute de ghearele unei păsări uriaşe. În privinţa aceasta, Percy Stuart deţinea informaţii precise.

Dar totuşi, nu aflase altceva nimic care să-l apropie cu un pas de dezlegarea acestor crime misterioase.

Cincisprezece oameni îşi pierduseră viaţa în împrejurări ciudate. Toţi erau din Champerlin sau locuiau în vecinătatea oraşului.

Victimele acestor asasinate misterioase nu erau însă oameni bogaţi, aşa că mobilul omorurilor nu putea fi jaful. Numai oameni săraci şi nevinovaţi căzuseră victimele acestor crime oribile.

Percy Stuart nu bănuia deocamdată cauzele acestor omoruri. Trebuia să afle neapărat amănunte în această

privinţă. Atâta timp cât nu putea şti mobilul omorurilor, nu putea fi în stare să descopere misterul lor. Îi lipseau cele mai elementare indicii, în baza cărora să poată continua cercetările şi să le ducă la un bun sfârşit.

Adâncit în gândurile sale, Percy Stuart nu băgă de seamă că timpul trece. Nu dădu atenţie nici locului în care se găsea. Mai târziu, observă spre uimirea sa că umbrele nopţii începeau să cadă peste vârfurile munţilor.

Tresări. Se rătăcise oare?

Se găsea pe o stâncă înaltă înconjurată de trei prăpăstii adânci, care în întunericul nopţii păreau nişte abisuri groaznice.

Şi abia acum, Percy Stuart simţi că e istovit de oboseală. Fu nevoit să se aşeze pe o piatră spre a se odihni.

Oboseala îi era atât de mare, încât tânărul american nu putu rezista tentaţiei de a închide ochii. Se culcă pe spate şi adormi curând.

Când Percy Stuart se trezi, în jurul său domnea un întuneric de nepătruns.

Se ridică şi privi amărât în jurul său. Noaptea îl surprinsese pe neaşteptate în vârful munţilor Black Hills. Vrând-nevrând, trebuia să rămână acolo până dimineaţa. Ar fi fost o încercare primejdioasă să coboare în vale, prin această întunecime de nepătruns.

Un singur pas greşit şi s-ar fi prăbuşit în adâncimile prăpăstiilor, sfărâmându-şi oasele de stânci.

Îşi scoase din buzunar ceasul mic de aur şi aprinzând lampa sa electrică, văzu că era miezul nopţii.

»Miezul nopţii!« îngână Percy Stuart, simţind un fior rece prin şira spinării. »La miezul nopţii, singur pe piscurile înalte ale munţilor Black Hills!«

Îşi reaminti primejdiile la care a fost expus din cauza însărcinărilor ce i le dăduseră membrii »Excentric-Clubului«. Se gândi apoi...

Dar deodată, fu întrerupt în gândurile sale.

În aer se auzi un zgomot slab, ca de furtună, care deveni din ce în ce mai puternic. Ce zgomot curios!

Cu un strigăt ascuţit, Percy Stuart sări la o parte. De n-ar fi sărit la timp, n-ar mai fi fost în viaţă. În faţa sa se prăbuşise din aer un corp omenesc, lovindu-se de stânca pe care stătuse el

până atunci.

Percy rămase îngrozit şi uluit. Inima îi zvâcnea puternic, iar părul i se ridicase vâlvoi în cap.

Un gând îi străbătu fulgerător prin creieri: corpul neînsufleţit care zăcea la picioarele sale e desigur al unei noi victime a misteriosului criminal.

Cuprins de groază, Percy nici nu îndrăznea să se mişte.

Dar după câteva clipe se dezmetici. Energia şi curajul său învinseră groaza de care fusese cuprins.

Îşi scoase lampa electrică din buzunar şi la lumina ei văzu un cadavru omenesc zăcând pe stâncă.

Era corpul unei fete tinere, mutilate din cauza prăbuşirii pe stâncă.

Deodată, i se păru că recunoaşte trăsăturile feţei cadavrului. Privi îndelung, cu ochii îngroziţi…

Era Daisy Mac Duff, fiica hotelierului şi şerifului din Champerlin! Percy Stuart avea o geantă cu pansamente, ca să poată da oricând ajutoare unui rănit. Dar din primele priviri, se convinse că orice ajutor omenesc era de prisos.

Tânăra fată zăcea cu ochii stinşi, iar capul îi era sfărâmat. Corpul însă, rămăsese neatins.

Percy Stuart se gândi o clipă ce să facă. Nu se putea coborî de pe stâncă, întrucât nu voia să lase acolo cadavrul tinerei. Ca să-l transporte el, era imposibil.

Se hotărî deci să-şi petreacă noaptea pe stâncă. Spera că Mac Duff, observând lipsa fetei, va porni într-o expediţie prin munţi, cu alţi bărbaţii din orăşel, spre a o căuta.

Percy Stuart îngenunche lângă moartă. Îl cuprinse o milă adâncă de sărmana fată.

Era moartă! Şi doar cu două zile mai înainte o auzise cum se săruta cu tânărul servitor. O admirase pentru atitudinea ei curajoasă, atunci când luase apărarea iubitului faţă de tatăl ei, care se împotrivea căsătoriei.

Şi acum, zăcea în faţa lui, rece şi neînsufleţită. Va fi coborâtă din munţi şi îngropată în micul cimitir din Champerlin!

Percy Stuart rămase gânditor.

Cum de s-a putut întâmpla aceasta? Cine era bestialul criminal care răsărea din când în când ca o pasăre uriaşă deasupra orăşelului, răpind de fiecare dată câte o victimă!

În zadar îşi frământa creierul Percy Stuart, căci nu putea

ajunge la o dezlegare a enigmei.

Timpul trecu şi se iviră zorile.

De după munţii Black Hills răsări soarele, iar lumina se răspândi peste tot. Se luminară până şi prăpăstiile adânci.

Deodată, tânărul american auzi voci omeneşti.

La poalele stâncii, pe care se găsea el şi cadavrul tinerei, se iviră mai mulţi oameni. Auzi strigându-se: »Daisy! Daisy Mac Duff!«

Strigătele răsunau tot mai clare.

Percy Stuart, după ce se convinse că barba sa falsă e bine lipită, strigă şi el:

»Încoace; veniţi încoace, oameni din Champerlin! Veţi găsi aici pe aceea pe care-o căutaţi!«

Câteva minute mai târziu, şeriful roşcovan apăru pe vârful stâncii în fruntea a douăzeci de oameni, care erau echipaţi cu scări şi frânghii.

Grower Mac Duff scoase un ţipat sfâşietor. Apoi, se prăbuşi lângă cadavrul fiicei sale, izbucnind în plâns.

Printre hohote, şoptea cu dragoste numele lui Daisy, rupându-şi părul din cap.

Îşi strânse apoi pumnii, ridicându-i spre cer şi blestemând pe ticălosul asasin, care-i răpise fiinţa cea mai scumpă de pe pământ.

Însoţitorii şerifului priveau trişti, iar în ochii lor se iviră lacrimi.

După câteva clipe, şeriful se sculă, spunând:

— »Urmaţi-mă, oameni din Champerlin. Crima aceasta trebuie răzbunată. Ajutaţi-mă să duc jos în vale cadavrul iubitei mele fiice! Apoi vom linşa pe cel care a comis această groaznicii crimă!«

— »Dar cunoşti oare pe asasin, mister Grower Mac Duff?« întrebă Percy Stuart, care se apropiase de hotelier. »Te asigur că totul s-a petrecut în condiţii extrem de misterioase. Fiica d-tale s-a prăbuşit din aer, în faţa ochilor mei!«

Roşcovanul râse dispreţuitor. Apoi, ridică pumnii din nou spre cer:

— »Ah, de ce nu l-am sugrumat când l-am avut în mâinile mele! De ce nu mi-am dat seama că-mi va fura tot ce am mai scump pe lume! Oameni din Champerlin, eu cunosc pe ticălosul asasin al fiicei mele! Nu este altul decât fostul meu

servitor Fred, pe care l-am gonit acum 2 zile din casa mea. A omorât pe Daisy fiindcă n-am vrut să i-o dau de soţie. Asta i-a fost răzbunarea!«

»Să-l linşăm! Să-l ducem la ştreang!« izbucniră ameninţător însoţitorii şerifului. »Ticălosul n-a părăsit încă oraşul«.

Câţiva din ei ridicară cadavrul nefericitei Daisy, pornind în vale. Ceilalţi îşi scoaseră revolverele şi nişte cuţite lungi, însoţind astfel tristul convoi.

Percy Stuart auzea strigându-se mereu:

— »Vom linşa pe criminal! Moarte asasinului lui Daisy Mac Duff!«

IV. CĂLĂTORIA INFERNALĂ PRIN AER

Tânărul Fred, pe care-l căuta întreaga populaţie a orăşelului, se găsea la sora sa, o femeie săracă, cu locuinţa pe malul râului, unde făcea un mic comerţ de fructe şi peşte prăjit. Clienţii ei erau pescarii şi hamalii din port.

Mulţimea sălbatecă năvăli în mica şi sărăcăcioasa casă a femeii, scoţând afară pe Fred. Şeriful se repezi la el, scrâşnind din dinţi:

»Câine ce eşti, mărturiseşte că mi-ai omorât copilul!«

Fred rămase împietrit de uimire. La început, nici nu înţelese rostul acestor cuvinte.

După ce hotelierul îi repetă însă groaznica acuzare, Fred îngână cu durere:

— »Asasinată! Daisy a fost asasinată! În cazul acesta, vreau să mor şi eu!«

— »Dorinţa ţi se va îndeplini numaidecât!«, exclamă Mac Duff înfuriat. »S-a terminat cu viaţa ta! Întreg oraşul e hotărât să răzbune crima pe care ai comis-o astă noapte. Prieteni, răspundeţi la întrebarea: Ce pedeapsă se cuvine celui care a omorât pe iubita mea fiică?«

— »Moartea! Moartea!« urlă mulţimea.

— »Opriţi-vă!« strigă deodată Percy Stuart, care se strecurase prin mulţime, oprindu-se lângă acuzat. »Să nu comiteţi o crimă, pe care mai târziu o veţi regreta amar. În primul rând, n-aveţi dreptul să linşaţi pe tânăr. În Statele Unite există legi scrise, există judecători şi juraţi. Ce veţi câştiga omorând pe acest nenorocit? Cel puţin trebuie să ascultaţi ce spune şi el!«

— »Nu mai e nevoie să-l ascultăm«, strigă şeriful, setos de sânge. »Cu toţii am văzut cadavrul sărmanei mele fiice, iar blestematul de criminal este acesta!«

— »Eu am descoperit cadavrul«, răspunse Percy Stuart. »Din aer a căzut pe stânca unde mă găseam din întâmplare. Tânărul acesta are oare aripi! E el în stare să se ridice în văzduh? Dar, omule! Vorbeşte, odată!« se adresă Percy lui Fred. »Spune

dacă noaptea trecută ai părăsit sau nu locuinţa surorii d-tale!«

— »Vă jur că n-am comis crima oribilă de care sunt acuzat!« răspunse Fred cu vocea sinceră şi fără de nicio teamă. »Sora mea vă poate confirma că noaptea trecută n-am părăsit nicio clipă casa ei!«

Sora acuzatului confirmă plângând cele spuse de fratele ei.

— »Ei, ce mai spuneţi acum, cetăţeni din Champerlin!« strigă Percy Stuart. »Veţi avea conştiinţa împăcată dacă veţi omorî pe Fred? Feriţi-vă să faceţi aceasta. Legile americane pedepsesc aspru pe cei ce-şi asumă fără niciun drept rolul de judecători!«

Şeriful continua să-şi aţâţe prietenii, cerând cu orice preţ să se execute imediat sentinţa de moarte.

Dar mulţimea începu să-şi revină în fire. Un bătrân spuse:

— »Gentlemanul străin are dreptate. Nu s-a dovedit nimic şi nu putem condamna pe tânăr!«

— »Aşa! Mă oblig ca până mâine să fac dovada că el este vinovatul!« spuse şeriful supărat.

— »Iar eu voi dovedi până mâine«, — răspunse Percy Stuart — »că tânărul este complet nevinovat«.

— »Fie!« spuse bătrânul, care era omul cel mai respectat din oraş. »Mâine, la aceeaşi oră, ne vom aduna din nou aici şi vom proceda la judecată! Până atunci, tânărul va fi dus la închisoarea din Champerlin şi bine păzit!«

Mulţimea legă pe Fred cu mâinile la spate, transportându-l apoi la închisoare.

El păşea indiferent, iar pe faţă îi curgeau lacrimi la gândul că iubita sa nu mai e în viată.

....

Percy Stuart nici nu se gândi să se culce, căci n-ar fi putut să doarmă. La gândul că jos se găseşte cadavrul sărmanei şi nefericitei Daisy, pe care o văzuse sănătoasă şi veselă cu câteva zile înainte, n-ar fi putut să închidă ochii.

Percy se dezbracă şi îşi scoase peruca şi barba falsă. Apoi, îmbrăcă un costum negru.

El se gândea: Oamenii din Champerlin iau repede orice hotărâri şi execută imediat sentinţa.

Era convins că aceşti oameni ar fi spânzurat fără nicio discuţie pe sărmanul Fred, dacă n-ar fi intervenit la timp.

Percy Stuart fu mulţumit că vizita sa la Champerlin avusese

măcar în aceasta privinţă un rezultat bun. Reuşise să salveze de linşaj pe un nevinovat şi era decis să-l apere şi mai departe.

Dar se îndoia dacă îşi va ajunge şi ţinta pentru care venise la Champerlin. Cum să dezlege enigma acestor crime misterioase?

Toate cadavrele, ca şi cel al sărmanei Daisy, căzuseră din cer. O pasăre nu putea face aceasta. Rămânea deci numai întrebarea, cum de era posibil ca un om să se ridice în aer, iar de acolo să...

Percy Stuart tresări deodată din gândurile lui.

Se găsea la fereastra camerei. Şi anume, la acea fereastră de la care se putea vedea munţii. Privi spre vârfurile lui Black Hills, ca şi când ar fi vrut să vadă acolo ceea ce-l interesa.

Numai de n-ar fi atât de întuneric!

Luna nu răsărise încă, iar pe cer nu se zărea nicio stea. Geamurile se zgâlţâiau din cauza furtunii ce se abătuse asupra orăşelului.

Percy Stuart tresări din nou. Văzuse o umbră întunecată ieşind pe poartă şi păşind în stradă. Necunoscutul se ţinea mereu în umbra caselor.

»El este!« îşi spuse încet Percy Stuart.

În clipa următoare, îşi puse o caschetă în cap şi părăsi camera.

Coborî în fugă scara îngustă şi pătrunse în grădină printr-o uşă dosnică. Sări apoi peste un gard, găsindu-se acum numai cu treizeci de paşi în urma necunoscutului pe care-l observase de la fereastra camerei sale.

Percy Stuart recunoscuse pe cel urmărit. Deşi nu-i vedea faţa, ştia că e şeriful roşcovan, care se strecurase misterios în stradă îmbrăcat într-un palton negru şi purtând în cap o pălărie cu boruri mari.

Percy Stuart se menţinu cu 20 paşi în urmă, pitindu-se mereu, în aşa fel ca celălalt să nu-l observe.

Şeriful se îndreptă repede spre munţi. Din când în când, izbucnea în hohote răguşite de râs, ceea ce făcu pe Percy Stuart să creadă că şeriful înnebunise.

Hohotele de râs ale şerifului se succedau nebuneşti şi triumfătoare. Nu poate râde astfel un părinte, a cărui fiică fusese asasinată într-un mod atât de oribil.

Urmărirea se prezenta foarte neplăcută pentru Percy Stuart.

El trebuia să evite orice zgomot, ca să nu se dea de gol. Era nevoit apoi să observe cu atenţie pe unde păşeşte. Dacă şeriful i-ar fi auzit paşii şi dacă s-ar fi întors, desigur că l-ar fi văzut.

Tânărul american nu se temea că se va găsi în faţa hotelierului roşcovan. Antrenat de sporturi, nu cunoştea frica. A înfruntat în viaţa sa primejdii cu mult mai mari.

Percy Stuart nu ţinea însă să fie văzut din alte motive. Era foarte suspect faptul că hotelierul se strecoară noaptea în munţi. Percy fu ferm decis să afle secretele şerifului. Presimţirea îi spunea că în modul acesta va putea descoperi mai mult decât s-ar fi putut aştepta în primul moment. Iată de ce se păzea ca să nu provoace nici cel mai mic zgomot. Folosea fiecare pom şi stâncă din drumul său spre a se ascunde în cazul când şeriful s-ar fi uitat înapoi.

În modul acesta, cursa celor doi bărbaţi continua.

Luna strălucea pe cer. Din când în când, norii trecători o ascundeau sub voaluri negre. Atunci, totul era învăluit de întuneric, iar Percy Stuart trebuia să-şi încordeze toată atenţia ca să nu piardă din ochi pe cel urmărit.

Drumul urca în serpentină.

Şeriful alerga din ce în ce mai repede. Începu să gâfâie. Percy Stuart îi auzea răsuflarea scurtă şi zgomotoasă.

Deodată, şeriful se opri.

Cu o săritură agilă, Percy Stuart se ascunse după o stâncă. Hotelierul se întoarse şi se uită înapoi.

Era linişte pretutindeni. Şeriful se convinse, după cum credea el, că nu-l urmărise nimeni. Porni apoi mai departe, iar Percy fu şi el în picioare. Hotelierul îşi iuţi paşii. Tânărul american îl urmă fără zgomot.

Ţinându-se mereu după şerif, Percy Stuart ajunse în regiunea cea mai sălbatecă şi mai pustie a munţilor Black Hills.

La un moment dat, văzu că Mac Duff dispare după o stâncă.

Tânărul american aprinse pentru o clipă mica sa lampă electrică şi se convinse că în stâncă se deschidea o peşteră.

Ce căuta şeriful aci? Percy Stuart nu găsi niciun răspuns la această întrebare.

Se întinse la pământ, ridicând numai puţin capul, spre a putea ţine sub observaţie intrarea peşterii.

Deodată, auzi un zgomot curios. Era ca şi cum s-ar fi pus în mişcare un motor…

Percy zâmbi înţelegător.

»Presimţirea mea se adevereşte: e un aeroplan!« se gândi el.

În momentul acesta, aeroplanul ieşi din peşteră. Roţile lui rulară pe un mic platou din faţă, spre a se ridica apoi în aer.

În aceeaşi clipă, Percy se ridică ca fulgerul şi porni în goană nebună după aeroplan. Dornic să dezlege enigma, Percy făcu un efort nemaipomenit şi se agaţă de un cablu gros al aparatului. Aeroplanul se ridică în aer.

Percy Stuart se ţinea bine, lăsându-se ridicat în văzduh.

Era o călătorie sinistră.

Aeroplanul se găsi peste puţin timp la o înălţimi de 1000 metri, iar Percy Stuart simţi că-i amorţesc mâinile.

Ca o uriaşă pasăre răpitoare, aparatul zbura deasupra orăşelului. Pilotat de nebunul Mac Duff, avionul se clătina şi scârţâia în fiecare clipă, de parcă ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi la pământ.

Percy Stuart simţi că e pierdut, dacă nu reuşeşte să se caţăre până la pilot. Braţul îi amorţise. Simţea o cumplită oboseală în tot corpul. Încă un minut sau două şi puterile l-ar fi părăsit. Se va prăbuşi...

Cu o sforţare supraomenească, Percy Stuart se agăţă de un suport al aeroplanului. Cu mâna stângă se ţinu de scheletul aparatului, îşi ridică apoi picioarele şi făcând o întorsătură abilă, îşi dădu drumul lângă pilotul avionului.

Roşcovanul, cu faţa schimonosită de furie, se aruncă asupra lui Percy Stuart.

»Să nu îndrăzneşti!« strigă Percy. »Tu sau eu!«

Cu un pumn puternic, el ameţi pe Mac Duff. În clipa următoare, tânărul american se găsea la volan. Fiind pilot amator, conduse mai departe aparatul, aterizând apoi pe malul fluviului Missouri.

Din casele apropiate, îşi făcură apariţia mai mulţi oameni. Percy Stuart le lămuri misterul aeroplanului, predându-l apoi pe nenorocitul nebun, care, fără să-şi dea seama de ce face, omorâse 15 oameni, pentru ca la urmă să asasineze chiar şi pe propria sa fiică.

Percy Stuart interveni ca nenorocitul să fie transportat acasă şi închis într-o cameră, ale cărei ferestre aveau gratii puternice.

Dădu şi ordinul ca Mac Duff să fie bine păzit. Apoi, se adresă mulţimii:

»Avem acum de îndeplinit o datorie sfântă, care nu mai poate fi amânată nicio clipă. În închisoarea voastră zace nenorocitul pe care l-aţi acuzat de o crimă groaznică. Dacă n-aş fi intervenit eu, sărmanul Fred n-ar mai fi acum în viaţă.

Din fericire, aveţi acum prilejul să reparaţi răul ce i l-aţi făcut. Iată încă o dovadă că linşajul, care se întinde atât de mult în statele de vest ale Americii şi care vrea să înlocuiască justiţia legală, este cea mai mare rătăcire a creierului omenesc.

La ştreang cu el! Omorâţi-l! Astfel strigă adepţii judecătorului Linş. Vedeţi însă că a proceda astfel înseamnă a omorî fără dovezi şi uneori a omorî pe cei nevinovaţi!«

Cuvintele lui Percy Stuart făcură o puternică impresie asupra mulţimii. Sub conducerea tânărului american, cetăţenii din Champerlin porniră spre închisoare, de unde scoaseră pe tânărul Fred.

»Eşti liber, Fred!« îi spuse Percy Stuart. Bietul băiat, cuprins de groază, crezuse că mulţimea vine ca să-l omoare. »Misterul crimelor a fost dezvăluit!« îl lămuri Percy Stuart.

Fred tremura ca şi cum ar fi fost cuprins de friguri.

»Asasinul nenorociţilor, ale căror cadavre au fost găsite pe stâncile munţilor, nu este altcineva decât Mac Duff, şeriful din Champerlin. Tot el a asasinat şi pe sărmana Daisy!« adăugă Percy Stuart.

— »Presimţirea mea!« strigă Fred, ridicând mâinile spre cer. »Presimţirea mea! Nu-i aşa că această fiară şi-a aruncat victimele din avion?«

Aceste cuvinte fură o surpriză pentru Percy Stuart. Până acum, el nu-şi lămurise misterul prin care Mac Duff ajunsese în posesiunea avionului. Oamenii din Champerlin, întrebaţi de Percy Stuart în privinţa aceasta, îi răspunseseră că nu ştiu nimic despre vreun avion, care să se găsească prin preajma orăşelului lor.

Fred putea deci să dea o lămurire.

» Într-o zi«, povesti el lui Percy, »ieşisem la coasă cu stăpânul meu, pe câmpul de lângă malul râului. Lucram amândoi, când deodată auzirăm un zgomot de motor deasupra noastră. Ne-am uitat în sus, dar n-am putut vedea nimic. Apoi,

eu am fost cel care a descoperit un punct negru pe cer. »Să fie oare un aeroplan!« am întrebat pe stăpânul meu. El îmi răspunse afirmativ.

Avionul începu să planeze tot mai jos. Şeriful strigă:

»Dă-te la o parte, căci mi se pare că va ateriza forţat!«

Aeroplanul se izbi cu o detunătură puternică de pământ. Apropiindu-ne, am găsit pilotul mort.

Şeriful îmi interzise să spun ceva asupra acestei întâmplări. Ţinea să-şi păstreze avionul pentru el. Am înmormântat pe pilot. Apoi stăpânul meu se apucă să desfacă aparatul. Piesele au fost demontate şi transportate pe timpul nopţii într-o peşteră din munţi.

De atunci, stăpânul meu se ducea în fiecare noapte în munţi, spre a lucra la reconstruirea aeroplanului. Credeam însă că nu va reuşi.

Dar văd că a izbutit şi că s-a folosit de acest avion spre a comite cele mai înfiorătoare crime. Totuşi, nu poate fi făcut răspunzător de aceste asasinate, întrucât după moartea soţiei sale înnebunise«.

Percy strânse călduros mâna tânărului, dăruindu-i o însemnată sumă de bani. Rugă apoi pe locuitorii din Champerlin să aibă grijă de viitorul lui Fred.

Mac Duff fu internat într-o casă de nebuni, unde muri după patru săptămâni.

Percy Stuart deveni eroul sărbătorit al orăşelului Champerlin.

Printr-o radiogramă, anunţă »Excentric-Clubul« că a soluţionat cea de-a şasea problemă.

A doua zi dimineaţa, Percy Stuart se pregătea să părăsească orăşelul, cu vaporul care venea din partea de sus a fluviului Missouri. Înainte de a se urca pe bordul vaporului, tânărul american cumpără un ziar. Pe bord, în timp ce răsfoia ziarul, mulţimea adunată pe chei îl ovaţiona cu entuziasm, strigând:

»La revedere, Percy Stuart!«

Continuând răsfoirea ziarului, Percy zări în pagina prima o comunicare, care-l interesa. O citi atent:

Cea de a şaptea problemă.

»De opt zile, fiica miliardarului Rutherford a dispărut fără de

urme.

Întreaga populaţie din New York e extrem de enervată, întrucât poliţia nu e în stare să descopere unde e deţinută tânăra şi frumoasa fată.

La intrarea în cartierul chinezesc din New York, s-a găsit o brăţară de aur, cu un briliant preţios, care după cum s-a putut constata, aparţinuse tinerei fete.

În timp de opt zile trebuie ca Percy Stuart să dea de urmele dispărutei şi să afle în mod precis ce s-a întâmplat cu miss Helen Rutherford«.

»Excentric-Club«.

---- VA URMA ----